

HARPIKS

DANMARKS OFFICIELLE HÅNDBOLDMAGASIN

**VI ELSKER
SPORT**

**FÅ
10%
RABAT**

Book med koden:
sport
og få **10%** rabat.
På overnatning
med morgenmad.

BOOK PÅ
danske-hoteller.dk

Den gyldne generation

Engang var håndboldherrerne kendt som bolsjedrengene.
Nu er de nærmere fyldte chokolader med flydende guld. Læs side 2-4

Foto: Jonas Ekstrømer/TT/Ritzau Scanpix

**LÆS
OGSÅ...**

JESPER JENSEN

Den vemodige landstræner

SANTANDER

Den rød-grønne banksponsor

THOMAS KRISTENSEN

Håndboldstemmen der forsvandt

**Vi er eksperter i
præcisionsarbejde
under jorden**

VP VILLY POULSEN villypoulsen.dk

STYRET UNDERBORING 	PIPE BURSTING 	PILOTRØRSBORING 	TV INSPEKTION 	CUTTER/TV
STRØMPEFORING UVR & STIK 	HATPROFIL / PUNKTRENØVERING 	KABELBLÆSNING 	STRAMFORING 	BRØNDRENOVERING

Morten Stig Christensen, til højre, flankeres i 1984 af OL-bolsjekammeraterne Anders Dahl-Nielsen, Jens Erik Roepstorff, Jørgen Gluver, Michael Fenger og Per Skaarup. Foto: Mogens Ladegaard/Ritzau Scanpix

Fra bolsjestriber til fyldte chokolader

Af Kurt Lassen

BAGGRUND: Hvorfor er dansk herrehåndbold egentlig blevet så meget bedre fra 70'erne, 80'erne og 90'erne til den nuværende altdominerende rolle på verdensplan. DHF-formand Morten Stig Christensen har en klar historisk analyse på hånden.

Han har været med hele vejen. Faktisk helt bogstaveligt og in persona fra dengang den nuværende formand i Dansk Håndbold Forbund, Morten Stig Christensen i slutrundesammenhæng som 17-årig i 1976 debuterede på det danske landshold ved OL i Montreal.

Som mangeårig landsholdsspiller, senere sportsvært, ekspertkommentator på landsholdet og sportschef på TV2, der opdykkede håndbolden i en grad, så den i seertal og sendetimer kom op ved siden af de dyrere rettigheder på fodboldkanalerne, fra 2007 som generalsekretær i DHF og i dag formand for selv samme forbund, der på herresiden er tredobbelte verdensmestre. Så på mange måder er Morten Stig personificeret eksponent for herrelandsholdshåndboldens udvikling de sidste 47 år. Han har været på banen, i kommentatorboksen, i studiet, lige bag trænerbænken og ditto skrivebordet på forbundskontoret i Idrættens Hus i Brøndby, siden de forbandede fjerdepladsers tid tog sin begyndelse et par år efter OL i Montreal, da danskerne tabte kampen om bronzemedaljerne til det daværende Østtyskland ved VM i Brøndby-Hallen.

11 år tidligere havde det danske landshold vundet sølv ved VM i Sverige, og der skulle gå 35 år, inden der igen kom metal på kontoen. EM-slutrunder kom først på programmet i begyndelsen af 90'erne. Men hverken VM eller OL kastede medaljer af sig i mellemtiden. Kun lettere verdensberømmelse som store sportsstjerner i Danmark under kælenavnet Bolsjedrengene, fordi de under OL i Los Angeles spillede i rød-hvid-stribede dragter.

Lige ved og næsten

Men de vandt aldrig noget, og der var et pænt stykke op til det, man i dag i samme terminologi nok nærmere ville titulere De Fyldte Chokolader-drengene. Morten Stig har et godt bud på, hvorfor de var feterede stjerner i Danmark, og hvorfor der var et stykke op til de bedste: Medier og Østblokkens statsamatørisme:

"Man er jo også blandt verdens bedste, når man bliver nummer fire. Der var en forklaring på, at vi ikke kunne gå hele vejen til nogle finaler, men vi var faktisk tæt på. I 1978 var det målscoren, der afgjorde, at det blev Sovjetunionen i stedet for os. Og fire år senere ved VM i Vesttyskland var det en uafgjort mod Ungarn, der kostede os finalepladsen," erindrer Morten Stig. Ungarn havde ikke noget at spille for, og danskerne havde nået finalen med en sejr. Ved 19-19 - og godt et minut tilbage af kampen, reddede legendariske Mogens Jeppesen et ungarsk straffekast, men Erik Veje Rasmussen hakkede bolden over mål i den sidste afslutning. Dermed endnu en bronzekamp, og endnu et nederlag med et enkelt mål til Polen.

Ved OL i Moskva i 1980 imellem de to VM-slutrunder, måtte Danmark nøjes med en 9.-plads, mens det skråstribede OL-bolsjeoutfit fra Hummel lagde klæder til endnu et nederlag i en bronzekamp ved OL i Los Angeles i 1984. Netop i USA var medaljefordelingen næppe helt retvisende, fordi Sovjetunionen

og andre østeuropæiske lande havde valgt at boykotte legene som gengæld for USA's ditto af Moskva fire år forinden. Derfor var podiet i Moskva nok mere rammende for Morten Stig Christensens pointe: 1. DDR, 2. Sovjetunionen, 3. Rumænien og altså med Danmark som nummer fire. I Los Angeles vandt Jugoslavien guld, og den danske gennembruds- og fjerdepladsstræner Leif Mikkelsen, og andre danske trænere i øvrigt, var meget inspireret af den jugoslaviske håndboldskole. Den var så også en del af Østblokkens politiske professionalisme, for Jerntæppet ned langs Vesttyskland, Østrig og helt i syd dækkede for sportsfolk, der ikke lavede meget andet end at dyrke deres sport for fuld arbejdstid. Enten som indrulleret i hæren eller anden statslig tjeneste. Tilknyttet eksempelvis hærens og jernbanens klubber, og dermed fik lande som Sovjetunionen, Polen, Rumænien, Jugoslavien så mange flere træningstimer i hallerne end de vesteuropæiske spillere, der for langt størstedelen havde et arbejde at passe ved siden af håndbolden.

Mediefaktoren

"Der var jo relativ få medier og kun Danmarks Radio på TV-siden til at dække os, og derfor fyldte vi ekstremt meget i mediebilledet sammen med fodbolden, en del badminton og speedway. Så det var en stor del af grunden til, at vi var sportsstjerner herhjemme. Landsaviserne havde hundredetusindevis af læsere, og de dækkede os massivt.

Vi var jo ikke engang semiprofessionelle herhjemme, så hvis du skulle tjene lidt penge på det og blive endnu bedre, skulle du til udlandet. Især Vesttyskland og Bundesligaen, og Spanien begyndte også at komme lidt med. Men helt objektivt havde vi jo svært ved at stille noget op mod Østblokkens statsamatører. De var bare fysisk stærkere i løbet af lange slutrunder, fordi de trænede så meget mere.

fortsættes side 4

AQUAREA SERVICE+. Et roligt øjeblik

Lad Panasonic tage sig af din varmepumpe, så du kan slappe af og nyde et hyggeligt og varmt hjem. Vælger du Aquarea Service+, får du det bedste ud af din Aquarea-varmepumpe – uden unødige overraskelser. Takket være fjernovervågning kan en professionel tekniker tage sig af din varmepumpes drift uden at skulle forstyrre din hverdag. Du kan vælge mellem tre forskellige Aquarea Service+ servicepakker, så du kan få den, der passer bedst til dine behov.

Hvilken servicepakke er den rette for dig?

Vælg mellem tre forskellige Aquarea Service+ servicepakker og find den, der passer bedst til dine behov.

AQUAREA
SERVICE+ *PREMIUM*

AQUAREA
SERVICE+ *SMART*

AQUAREA
SERVICE+ *BASIC*

24/7 IoT-overvågning

Smart Aquarea-rapport

Vedligeholdelsesbesøg

Daglig kontroltjek

Eksklusivt 24/7 support

Hurtig svartid

Læs mere og få din Aquarea Service+ pakke på:
shop.aircon.panasonic.eu/da_DK/home

Mathias Gidsel i et af sine karakteristiske gennembrud i landsholdsdragten. Foto: Imago/Ritzau Scanpix

Så min analyse er faktisk, at vi klarede os rigtig godt, fordi vi var teknisk dygtige håndboldspillere. Vi manglede så bare lige det sidste held i den afgørende mellemrunde- eller bronzekamp. Og deri har du vel den helt enkle forklaring på, at vi er så meget bedre i dag, fordi vi stadig har gode håndboldspillere, men som på grund af de professionelle forhold også kan klare sig fysisk. I dag er det jo både en livsstil og et arbejde. Hele din hverdag er præget af din sport. At du spiser de rigtige ting, får sovet ordentligt, og der er en enorm stab omkring landsholdet til at hjælpe med alting. Dit familieliv, alt er lagt an på håndbold. Det gør en væsentlig forskel,” mener Morten Stig Christensen.

Den lange ørkenvandring

Efter de forbandede fjerdepladers tid gik det for alvor ned ad bakke i en ørkenvandring af manglende kvalifikation til VM-slutrunder, OL-deltagelsen i Los Angeles i 1984 skulle blive Danmarks sidste, inden det først 24 år senere lykkedes at kvalificere sig til OL i Beijing i 2008. Ved de tre foregående Olympiske Lege havde de danske kvinder vundet guld, så de satte sig både på opmærksomheden og sendefluden. Da det europæiske håndboldforbund, EHF, lancerede EM-slutrunderne med den første af slagsen i Portugal i 1994, både kvalificerede og spillede danskerne sig ud af det blå helt frem til bronzekampen, som de dog tabte til Kroatien, så det var ikke helt forbi med fjerdepladserne. Dog en enlig svale, da landsholdet to år senere ved EM i Spanien tabte alle sine kampe og endte sidst.

Rusland havde som et af de få østhold formået at komme nogenlunde helskindet hen over brokkerne fra Murens Fald, mens Jugoslavien holdt fast med fingerspidserne, og senere som en del af Kroatien fortsatte som Balkans dominerende faktor på verdensscenen. Det var dog Rusland og Sverige, der totaldominerede verdenshåndbolden, mens Spanien og Frankrig begyndte at melde sin ankomst.

Sverige vandt fire ud af de fem første EM-slutrunder fra 1994 til 2002. Var i tre OL-finaler på stribe, som de dog alle tabte, men snappede oveni også et par verdensmesterskaber i henholdsvis 1990 og 1999. Fra 1990 til 2000 mødte Sverige og Rusland hinanden i hele syv EM-, VM- eller OL-finaler.

Langsomt begyndte dansk herrelandsholdshåndbold at få fat igen. Og da herrerne efter 24 års fravær igen kvalificerede sig til et OL i 2008 i Beijing, var den danske herremedaljeæra for længst skudt i gang, selvom det med kvindernes første guldtræner, Ulrik Wilbek, i spidsen blot blev til en 7.-plads i Kina. De tidligere bolsjedrenge var begyndt at fylde chokoladerne med først og fremmest bronze tre EM-slutrunder i træk i 2002, 2004 og 2006. De to første under den mere fysisk orienterede Torben Winther. Han havde i modsætning til A-landsholdene haft stor succes med U-21-landsholdene, der vandt VM i både 1997 og 1999 og kunne vælge fra det talentfulde kuld, der kom med op.

Alt imens Ulrik Wilbek var rejst til Beijing med den sidste EM-bronze, en VM-bronze fra VM i Tyskland i 2007 og endda

havde erstattet EM-bronzemassen med guld og europamesterskab i Norge et halvt år inden turen til Kina.

Tryllemusens ankomst og den succesfulde kvindetræner fuldendte sin landstrænerkarriere med lige så stor medaljehøst hos herrerne med yderligere et europamesterskab i 2012 og to VM-finaler med sølv under chokoladeovertrækket. Med forlænget spilletid og tænderskærende spænding mod Frankrig i 2011 samt med nok så ydmygende 35-19-tæsk til Spanien to år senere. Som sportschef i DHF endte hans tid i forbundsregi med en historisk kulmination og OL-guld i Rio i 2016 med den islandske træner Gudmundur Gudmundsson på sidelinjen. Morten Stig Christensen havde siden 2007 siddet med det administrative ansvar for DHF som generalsekretær, så han havde naturligvis også sin del æren og ansvaret for at få herrelandsholdet med i den allerøverste verdenstop igen.

I den grad, da det lykkedes ham at hente den tidligere Kiel- og GOG-stjernefløj, Tryllemusen, Nikolaj Jacobsen hjem som landstræner fra tyske Rhein-Neckar Löwen. Dem havde Jacobsen gjort til tysk mester to gange, lige ved og næsten tredje gang, ej at forglemme et dansk mesterskab i spidsen for Aalborg Håndbold.

Morten Stig havde i en årrække som TV2's sportschef haft Nikolaj Jacobsen som fast slutrundeekspert, og selvom Jacobsen og hans generations landsholdskarriere som aktive for manges vedkommende forblev uforløst, kom der for alvor fyld i landsholdschokoladerne med Nikolaj Jacobsen som træner. Flydende guld ud over æskekantens med det første verdensmesterskab i historien i 2019 på den hjemmebane, hvor netop Morten Stig næsten 40 år tidligere havde ærgret sig over en fjerdeplads.

Tre på stribe skulle det foreløbig blive til med den seneste VM-titel i Sverige for en tre måneders tid siden. Og tre VM-titler efter langt fra enslydende opskrifter med 2019 som et taktisk mesterstykke med GOG's og daværende Hannover-playmaker Morten Olsen som udslagsgivende faktor i en finale mod Norge, der de senere år er blevet en del af verdenseliten. Olsen blev samme år kåret som årets spiller i Bundesligaen. Dertil semifinalestykke mod Frankrig, der blev banket baglæns ud af banen i Hamburg i første halvleg i en slutrunde, hvor Nikolaj Jacobsen også demonstrerede sin variationsformelse i sin brug af verdensstjernen Mikkel Hansen. Blandt andet ved at bringe to-meter-manden Magnus Landin kraftigt i spil på venstre fløj, så Mikkel kunne blive inde i forsvaret og stå og hvile lidt ude på den defensive fløj, mens Landin tog fra på forsvarsbacken.

Gidsel-effekten

Ved VM-slutrunden i 2021 dukkede en helt anden åbenbaring op i skikkelse af slangemennesket Mathias Gidsel, der i traditionel back-forstand var en splejs på positionen i højre side. Det var den unge GOG-himmelstormer nogenlunde ligeglad med og gled igennem på yder- og inderside af sin opdækker, hamrede en underhånd op under overliggeren eller lagde en

lækker assist på sølvfad til stregen. VM's topscorer og kåret som slutrundens MVP.

Hans træner hjemme i GOG, Nicolej Krickau, går så langt som til over for Harpiks at give udtryk for, at Gidsel ligefrem har revolutioneret verdenshåndbolden. Som beviset på, at den teknisk vævre og fysisk adrætte udgave på en tung back-position kan gøre lige så stor skade på sin modstander som den høje hugger.

I 2023 var Gidsel for længst smuttet videre til Bundesligaen og Füchse Berlin, og hans flerårige medspiller fra GOG, Simon Pytlick, skulle følge ham efter det VM i Sverige, hvor Pytlicks internationale gennembrud på modsatte back i samspil med Gidsel, og Mikkel Hansen som lettere tilbagelænet iscenesætter af sine to wingmen i bagkæden, gjorde forskellen ved slutrunden i Sverige.

”På den måde har de sidste par år været endnu mere spændende,” vurderer Morten Stig Christensen og fortsætter:

”Jeg er faktisk enig i Nicolej Krickaus udlægning, fordi Mathias Gidsels gennembrud har været så ekstremt, og du kan tage Simon Pytlick med i ligningen, for selvom han måske er lidt højere og har lidt mere skudstyrke, så har han stadig det her med et helt andet bevægelsesmønster, end vi er vant til at se. Mindre spille-re har vi selvfølgelig set som playmakere før, men Gidsel og Pytlick åbner også for en ladeport for talenter til backpladserne, som måske har følt sig lidt hæmmet af ikke at være så store. Man skal ikke undervurdere, at de unge spillere nu kan se, at det kan lade sig gøre. Det gør en gigantisk forskel, at du pludselig står dér med en guldmedalje. På herresiden ser vi jo det helt unge talent efter det andet, som har lyst til at være en del af det. At det kan lade sig gøre at gå hele vejen, ligegyldig om man er bygget som Mathias Gidsel eller Simon Hald.

Det taler så også til Nikolaj Jacobsens fordel, at han ikke er bange for at bruge spillerne, så han kan skabe et helt anderledes og spændende, tempofyldt spil. Det minder lidt om det norske kvindelandshold, da de var allerstærkest og kørte med tre små bagspillere,” understreger DHF-formanden.

For nok udgør spillerne måske fyldet i chokoladerne, men der skal også nogle til at forme dem og putte dem i gaveindbydende kasser. Ved det samleband står trænerne som regel. Man kan faktisk sige det med ekspertkommentator og tidligere GOG-træner Bent Nyegaards ord i en klumme på TV2.dk for nylig, hvori han roser sine efterkommere som førnævnte Krickau, Stefan Madsen i Aalborg, Henrik Kronborg, Nick Rasmussen, Jesper Jensen, Ulrik Kirkely med flere som nogle af verdens bedste til deres job. Og som han skriver om Nikolaj Jacobsen:

”VM-titlen - den tredje i træk - kom i hus i det nye års første måned. Jacobsen-æraen var slået fast med syvtommersøm. Evnen til at udnytte den enkelte spillers kompetencer, sammensætte dem så smuk, smukkere blev til smukkeste, når bevægelse, teknik, bold på rekordtid blev til en treenighed, jeg ikke havde set tidligere.”

Og således gik dansk herrelandsholdshåndbold fra bolsjestraber til fyldte chokolader...

“Det føles som en kæmpe sikkerhed at have en bank, som virkelig støtter op, når man har brug for det.”

Erhvervsrådgiver Anders Gavnholt og direktør Jesper Østergaard

“Vi var nok mest pressede, da corona for alvor brød ud. Fragtpriserne steg med det tidobbelte. Hvad gør vi nu? Kan det slutte her? Jeg ringede til Anders fra Vestjysk Bank og sagde, at vi ville fylde vores lager op. Han ringede tilbage efter 10 minutter og sagde, at banken bakker op. Det føles som en kæmpe sikkerhed at have en bank, som virkelig støtter op, når man har brug for det.”
- **Jesper Østergaard**, Direktør, Incosmetics

Skal vi også hjælpe dig og din virksomhed?
Så kontakt os på 96 63 20 00 eller book et uforpligtende møde
på vestjyskbank.dk/incosmetics

36-årige Nicolej Krickau har igennem seks sæsoner høstet stor succes i GOG. Foto: Claus Fisker/Ritzau Scanpix

Landshold i GOG-klæder

Af Kurt Lassen

BAGGRUND: Halvdelen af herrelandsholdets spillere og trænere har på et tidspunkt været forbi GOG på Sydøstfyn. En talentfabrik ude på Lars Tyndskids pløjemarken.

Man kan godt tale om, at det bliver i familien, når det handler om de danske verdensmestre i herrehåndbold. I forvejen er håndboldmiljøet med landsholdspotentiale koncentreret i få danske klubber, som det også igennem historien traditionelt har været. Tænk på Fredericia KFUM i 70'erne.

I nyere tid først og fremmest KIF Kolding, GOG, Skjern, Bjerreby-Silkeborg og Aalborg Håndbold. Men når man taler om det nuværende verdensmestehold snævrer familien sig endnu mere ind til et koncentrat omkring et større landsby- og landbrugssamfund ude på markerne en ti kilometer nord for Svendborg.

Hele ni spillere og landstræneren selv, altså 10 i alt, har på et tidspunkt haft eller har tilknytning til GOG, der udgør forbrugstæverne i byerne Gudbjerg, Oure og Gudme, der er så små, at det er svært at drive en brugsforening op. Men en håndboldhal kan de byde på. Flere endda. Hjemmebanen, der er blevet udbygget af flere omgang, og oprindeligt går under navnet Sydøstfynshallen, sidenhen Gudme-hallerne, hvis vi skal holde os fra skiftende sponsornavne, har længe været for lille til ambitionerne, så endnu en plan om en ny og større arena inde i Svendborg er nu i støbeskeen.

De største kampe bliver til tider rykket til Odense for billetindtægternes skyld, men fundatsen for hele klubben, dens filosofi og omdrejningspunkt har og vil for altid ligge derude på markerne mellem de tre landsbysamfund. Og ikke mindst centralt på efterskolen og et kostgymnasium i Oure, Skolerne i Oure, som igennem tiden, og måske endnu mere i dag har været katalysator for GOG's mangeårige succes.

Ganske enkelt fordi de har skabt konceptet på det perfekte håndboldakademi. En ting er en eftertragtet efterskole med lærer- og trænernavne, der kan spores langt tilbage og vidt forgrebet på det danske håndboldstamtræ, men noget andet er, at man så ganske kløgtigt har bygget et kostgymnasium ovenpå,

så man kan holde på de største af talenterne tre år længere. På den vis kan de etablere og udvikle sig som GOG-spillere i stedet for at vende snuden mod hjemegnens håndboldhaller som ung-seniorer.

Forklaringen

"Vi har jo virkelig prøvet at finde ud af, hvad det er, vi egentlig kan, og hvad vi er gode til. Og hvad vi skal gøre for at blive ved med at være gode. For det første er der ikke nogen tvivl om, at det der med at have rammerne er vigtigt. Historikken betyder også noget, at vi kan byde på en storytelling, så vi har en fornuftig chance for at tiltrække de bedste ungdomsspillere. Og når vi med Skolerne i Oure har nogle af de bedste ungdomsspillere til rådighed i et godt og stort set up, skulle vi være nogle skarn, hvis vi ikke også fik noget ud af det. Mens vores fælles historie i sig selv er selvforstærkende. Heldigvis kan jeg også finde 100 andre ligaspillere, der har gået på skolerne. Det er jo ikke spildt, hvis de ikke slår til i GOG, mens de er på Oure. Nogle bliver også så gode i andre klubber, at de kommer tilbage igen. Tag en spiller som Lucas Garsdal, der gik på efterskolen 2018, og kom ind omkring ligaholdet i løbet af 2020. Nu spiller han i HØJ. Han var ikke helt god nok til at blive i første omgang, men han kan sagtens blive en god ligaspiller, og han er sådan én, der kunne vende tilbage. For nogle er det godt at komme ud på græs for andre klubber og få noget spilletid. Andre igen bliver i klubben og miljøet, tager den tålmodige vej, og lige pludselig er der tre skader, og så er det din tur," forklarer Nicolej Krickau.

Han er sig, som nævnt, historien i GOG bevidst. Noget nær en kult siden stiftelsen tilbage i begyndelsen af 70'erne med ledere, der skejede ud, og festkulturen omkring klubben var landskendt. Op igennem 80'erne, 90'erne og 00'erne var klubben totaldominerende i den bedste række sammen med KIF Kolding. De to klubber fordelte nærmest mesterskaberne imellem sig efter forgodtbefindende.

Første mesterskab i 15 år

Kvinderne var også godt med, men de forsvandt ind til Odense. Økonomien gik i slut-00'erne og begyndelsen af 10'erne mod syd og en konkurs, inden kursen igen blev sat mod toppen, og de seneste år har GOG og Aalborg Håndbold udgjort en pendant til GOG-KIF Kolding-kappestriden med et kærkomment mesterskab på kontoen igen i sidste sæson. Det første i 15 år. I sagens natur har rekonstruktionens succesfulde udgave af GOG smittet af på landsholdet. Vi tager lige et navneopråb: Kevin Møller, Niklas Landin (før konkursen), Lukas Jørgensen,

Mathias Gidsel, Mikkel Hansen (før konkursen), Simon Pytlick, Lasse Møller, Michael Damgaard (før konkursen) og Niclas Kirkeløkke var alle en del af verdensmestertitlen i Sverige, og de har alle spillet i GOG. Går man et mesterskab tilbage og inddrager seneste landsholdssamling kan man samtidig nævne Morten Olsen, Anders Zachariassen og Aaron Mensing, så vi er oppe på 12 tidligere eller nuværende GOG-spillere i nylig rødt og hvidt.

Indbegrebet af GOG

Ej at forglemme landstræner Nikolaj Jacobsen, der nærmest er indbegrebet af GOG som spiller og lokalt forbillede, da han voksede op i Oure, og nu er tilbage med bopæl på Thurø ved Svendborg.

"I forhold til landsholdet tror jeg bare, at det er en naturlig konsekvens af, at Nikolaj Jacobsen har set noget fedt i forhold til den måde, vi byggede spillet op med Simon Pytlick og Mathias Gidsel. Og så er det klart, at Nikolaj har været dygtig til i hele forløbet som landstræner, ikke bare med vores, men også andre klubbers spillere, at få det bedste ud af hver enkelt. Jeg tror specielt, at vores spillere har bidraget med en speed, som har bekommet landsholdet godt. Både med den måde, Gidsel kom ind på, og nu også Simon. Det er langt hen ad vejen en synergi, som lige så godt kunne være kommet fra alle mulige andre. Fællestrækkene i GOG med landsholdet er jo, at vi med specielt de her to spillere har at gøre med folk, der har en helt vanvittig god håndboldforståelse. Nikolaj kan godt lide speeden og det tekniske spil, og det kan vi også," påpeger Nicolej Krickau.

Med henvisning til, at de unge spillere, der kommer op på førsteholdet, har lært at spille med hurtige fødder og kontraer hele vejen op igennem systemet fra ungdomsårene.

"Derfor er de også dygtige til det, når de kommer op. Men vi har både historisk og også nu brug for store bagspillere. Det handler ikke kun om det tekniske og hurtigheden, men om kombinationen og sammensætningen af typer. Med Gidsel kunne vi sige: 'Okay, han er så god til nogle ting, at vi prøver at bygge det op omkring det spil.' Hvis ikke Gidsel havde været her, kan det være, vi havde spillet på en anden måde. Altså, det er nogle gange lidt tilfældigt, men GOG vil generelt gerne spille med høj hastighed. Og de sidste par år har det også passet meget godt med måden, Nikolaj Jacobsen ville spille på," vurderer GOG-træneren, der er i klubben på sjette sæson. Mon ikke han udklækker en landsholdsspiller eller to i GOG-klæder de kommende år...

Spar kassen på jeres
næste oplevelser

PLADS TIL LIDT MERE FEST

- også i hverdagen

DANSK DEALSITE FOR 25 HOTELLER RUNDT OM I DANMARK

Deals for ethvert hjerte...

HOTEL- & KROOPHOLD
MAD & DRIKKE
UNDERHOLDNING
GAVEKORT

DANSKEDEALS.DK ... mere for pengene

Santander Consumer Banks danske landechef Bo Jakobsen foran billedet af håndboldsponsorbankens spanske hovedkvarter. Foto: Kurt Lassen.

Den rød-grønne banksponsor

Af Kurt Lassen

INTERVIEW: Pokalturneringen Santander Cup og Final4-stævnerne for både kvinder og herrer nærmer sig et ti-årigt samarbejde med Santander Consumer Bank.

Egentlig lyder det lidt farven på en regeringskonstellation, men nok ikke de første farver på paletten, man ville vælge, når det handler om noget så liberalt og kommercielt som bankvirksomhed.

Men logoet er rødt, og præsidenten for den verdensomspændende spanske bank, Santander Consumer Bank i dansk ordlyd, 62-årige Ana Botin, er ikke blot klimagrøn af sind, men også af gøren og laden. Ofte og naturligvis med et økonomisk mål for sigte, som banker nu engang har, men hun er medunderskriver af De 17 Verdensmål, sponsor for det stormægtige Formel 1-team, Ferrari, med blandt andet et mål om at gøre Co2-cirkuset mere klimavenligt. Det være sig først og fremmest brændstoffet, for hvem gider se lydløse EL-racere glide ud af startblokken til et Formel 1-løb. Nej, lyden er en del af totalbilledet.

Banco Santander, som det hedder i Spanien, har også et betragteligt sportssponsorat på hjemmebane, hvor banken er navnesponsor for den bedste fodboldrække LaLiga eller "LaLiga Santander". Samtidig er Ana Botin kendt som en af de mest indflydelsesrige kvinder i verden. Således lå hun tilbage i 2017, 19 og 20 nummer 8 på businessmagasinet Forbes årlige kåring af de 100 mest magtfulde kvinder i verden. Sidste år gled hun ned på en 15.-plads. Desuagtet fremdeles den mest indflydelsesrige kvinde i finansverdenen og altså helt deroppe, hvor man finder kvinder som USA's vicepræsident Kamala Harris, EU-kommisionsforkvinde, Ursula van der Leyen og præsidenten for Den Europæiske Nationalbank, Christine Lagarde.

Det danske ben

Og hvad har det alt sammen med håndbold at gøre. Jamen, en lille smule for oppe i det øverste hjørne af Europa, er hun repræsenteret af en dansk landechef i skikkelse af Bo Jakobsen. Som han udlægger det danske ben af Santander: "Vi driver ikke traditionel bankforretning, detailbank, men er en del af Banco Santanders forretningsben, der hedder Santander

Consumer Finance - deraf navnet Santander Consumer Bank. Sammenligner vi os med bankerne, kan jeg sige, at vi fylder en hel del på balanceposten, men vi fylder selvsagt ikke meget i mediebilledet"

På tre supersygehuslange gange og etager i Copenhagen Business Park ud mod motorvejen i Avedøre residerer 210 medarbejder for fortrinsvis at samarbejde med aktørerne i den danske bilindustri om finansiering og leasing af bilsalget i Danmark. Det udgør 80 procent af bankens forretningsgrundlag. Den har ikke brug for synligheden og en fancy adresse i Indre By, for det er ikke et go-to-foretagende. Den lever via aftaler med samarbejdspartnere, på nettet og i folks bevidsthed, og den bliver blandt andet skabt og øget i danske håndboldhaller. Mange håndboldligaklubber har den lokale bankfilial som et større økonomisk grundlag på sponsorsiden. Skjern, Ringsted, Lemvig-Thyborøn som eksempler. Håndbold er og bliver en købstadssport eller endnu mindre byer, som gerne vil have et sportsligt flagskib som tiltrækningskraft for kommuner på jagt efter skatteindtægter. Kald det bare prestigeprojekter eller icing on the cake for en by med en hal af en vis størrelse. I Santander Consumer Banks verdensomspændende regnskab, er det småpenge banken bruger på et snart ti år langt sponsorat af kvindernes og herrerens pokalturnering, Santander Cup, med Final4-weekender som kulminationen hos begge køn. I år med GOG som pokalmester i Boxen i Herning hos herrerne og Team Esbjerg hos damerne i begyndelsen af april i Silkeborg med en storsejr over Odense Håndbold.

15.000 i Boxen

"Det er faktisk niende år, vi netop har afsluttet, og indtil videre løber sponsoratet endnu ét år, så vi kommer i hvert fald op på ti år. Til herrerens Final4 i Boxen nåede vi helt op over 15.000 tilskuere hen over weekenden og også fuldt hus, godt 3.000 til kvindernes finaleweekend. Da vi gik ind i håndbolden i 2015, havde vi netop købt den danske afdeling af GE Money Bank, og opgaven gik slet og ret ud på at skabe brand awareness. Sportens verden var det bedste og mest gennemslagskraftige, som matchede vores krav og forventninger om et aktivt sponsorat. Dér, hvor der var mest TV, og vi kunne give vores kunder oplevelser, og så fik vi budet fra Divisionsforeningen i håndbold om at være hovedsponsor for pokalturneringen," forklarer kommerciel direktør og landechef Bo Jakobsen.

Han understreger, at det var vigtigt for banken, at de kunne involvere sig aktivt i sponsoratet:

"Vi havde nogle drøftelser med Divisionsforeningen og gav udtryk for, at vi ønskede at være en aktiv sponsor, der ikke ønskede guld-, sølv- og bronze-sponsorater. Vi ville være med til at påvirke dét, der foregik udenom i hallerne, og det fik vi lov til.

Vi har heller aldrig lagt skjul på, at vores mål var at fylde Boxen til Final4 med herrerne, og vi nærmer os.

Vi har selvfølgelig målt på effekten, og det virker. Pokalturneringen kommer ud i de mindste klubber i hele landet, og samler til sidst de helt store, så vi bliver synlige de rigtige steder bredt i befolkningen. Og ikke mindst på TV2, som vi har et godt samarbejde med, understreger landechefen med et overdimensioneret fotografi af det imponante hovedkvarter i Madrid som staffage bag sig.

Det rigtige karrierevalg

Bo Jakobsen har selv spillet en smule håndbold, men var mere fodboldspiller og mand med en karriere, der havde sit udspring i Sønderø Boldklub i en lille flække nord for Odense. Det bragte ham sågar tæt på en udtagelse til ungdomslandsholdsholdet. Som spillende træner var han som 19-årig med på en turneringstur til Hannover. Da han på et tidspunkt var inde i klubhuset for at hente sodavand, sad der tre mand fra Bundesligaklubben Hannover 96, og de tilbød ham på stedet en professionel kontrakt. Men løn og lejlighed og så måtte han selv sørge for at spille sig på holdet.

Det lille eventyr blev nu ikke til noget. Han var på vej andre steder hen, og den i dag 59-årige fynbo er ret fint tilfreds med sit karrierevalg.

"Vi har været inde i golf, turneringen i Himmerland og sponsor for Dansk Golf Union. Og har da også været i dialog med fodboldverdenen, men hvor tit lægger man egentlig mærke til en sponsor på en bandereklame i fodbold. Der sker meget mere på en håndboldbane, og det passer bedre til vores temperament og vindermentalitet. Og igen, TV2 er vigtig medspiller i det her. De har virkelig udviklet et godt produkt i samarbejde med Divisionsforeningen.

Det er selvfølgelig ikke gratis, men vores målinger viser, at vi får value for money. En ting er selve sponsoratet, men vi skal bruge mindst lige så mange penge på at aktivere det i forhold til kunderne. Vi havde 225 af vores samarbejdspartnere til spisning i Boxen. I 2022 vandt vi i prisen som året bedste sportsevennt med Final4 i Boxen. Det er den ypperste tillidsklæring, da det var tilskuerne selv, der stemte. Om vi fortsætter ud over de ti år, handler alene om, om vi tror på, at vi bliver ved med at få det ud af det, vi gerne vil opnå. Hvor meget vi kan blive ved med at lægge på. Men vi har jo stadig ikke fyldt Boxen helt til randen, ligesom kvinderne endnu ikke er kommet til Boxen. Det sidste kræver dog en indsats fra alle parter, inklusive klubber og fans," småsmiler Bo Jakobsen.

Måske han også kan få præsidenten nede i Madrid til at blotte smilehullerne, hvis han pludselig får en ide om klimacertificerede og bæredygtige trægulve i alle danske håndboldhaller. Eller noget...

TAK FOR FAN!

Santander
FINAL4

Mikkel Hansen en tur nede at bide halgulvet for landsholdet. Efter VM-triumfen har han været langtidststresssygemeldt. Foto: Lars Poulsen, Ritzau Scanpix

Slutrundestress

Af Kurt Lassen

BAGGRUND: Både herrerne og kvinderne, hvis de kvalificerer sig til OL i Paris, kan se frem mod et EM, VM og OL i løbet af 13 måneder. Sammen med liga- og europæiske kampe er der hårdt fysisk og mentalt pres på de bedste spillere.

På engelsk lyder begrebet *catch 22*. Nogenlunde oversat til dansk: En situation, som er næsten umulig at se sig ud af. Sport er gentagelse, weekend efter weekend, år efter år, og vi kan som tilskuere og tv-seere ikke få nok af det. Vi sidder i sofaen og skriger efter de ypperste præstationer fra vores bedste idrætsudøvere hver eneste gang, de er i aktion. Er der noget at sige til, at det indimellem også for dem, der leverer underholdningen, bare bliver for meget? Nej vel. Fra næste vinter går håndboldverdenen ind i 4.-årssygen. Altså, et OL-år som ikke eliminerer de traditionelle, årlige slutrunder, hvilket betyder tre mesterskaber i løbet af 13 måneder, ligakampe, slutspil og Champions League for langt de fleste landsholdsspillere. Således har en af verdens bedste håndboldspillere, Mikkel Hansen, det meste af foråret været sygemeldt med stress i Aalborg Håndbold. Himmelstormeren Mathias Gidsel med GOG-fortid og nuværende stramt program i Füchse Berlin i Bundesligaen har udtrykt forstående sympati og udvist lignende symptomer ved flere lejligheder, hvor han i hvert fald tidligere måtte lægge sig i sengen en dag eller to i en influenzalignende tilstand, fordi han fysisk giver så meget af sig selv i hver eneste kamp.

Tre en halv måned i landsholdstøj

En ekstra dimension kommer til, når spillerne stifter familier, får børn og øgede forpligtelser og krav på hjemmefronten. Som den danske kvindelandstræner Jesper Jensen, der også har en lang spiller- og landsholdskarriere bag sig, siger: "Vi regnede lidt på det dengang, jeg var med til OL i Beijing som spiller, at i de 13 måneder med tre mesterskaber var vi cirka sammen med landsholdet i tre og en halv måned. Som lands-

holds- og Champions League-spiller kan du måske godt holde til det rent fysisk, men man skal jo også huske på, at mange er familiemennesker, være sammen med sin egen måske, besøge sin mor og far, se sine venner eller være kæresten," siger Jesper Jensen.

Som træner for Team Esbjerg og landsholdet er rejsebyrden ikke ligefrem blevet mindre for Jesper Jensen, der i dag vurderer, at han ikke sover i sin egen seng rundt regnet og i gennemsnit hver tredje dag. Og langt de fleste af hans etablerede spillere i klubben er landsholdsspillere, deriblandt det halve norske landshold.

Jesper Jensens søster, Trine Nielsen, der er sportsdirektør i Odense Håndbold, råder også over næsten udelukkende landsholdsspillere, deriblandt en håndfuld hollandske, flere danske, svenske og norske. Hun mener, at man i forhold til dengang hun selv spillede, har optimeret helt enormt i klubberne for at hjælpe spillerne i hverdagen, fordi det næsten er den eneste måde at håndtere det på.

Hvem siger lige nej til at komme med til et OL. Slutrunderne forsvinder næppe, fordi sporten er så lille, at det årlige VM eller EM sælger varen, og giver penge i kassen til forbund, både de nationale og internationale, EHF og IHF, der for sidstnævntes vedkommende handler om tv-indtægter, mens det for de nationale forbund gælder om at sælge billetter som arrangører. DHF har tjent adskillige millioner på at afvikle slutrunder i nyere tid, hvoraf en stor del på grund af momsfratagelse er klausuleret og skal øremærkes breddehåndbolden, og altså ikke kan genereres direkte tilbage til dem, der så at sige tjener pengene og give dem bedre arbejdsforhold. Eksempelvis charterfly så spillerne slipper for at hænge i lufthavne med mellemlanding og forsinkelser på rute-fly. På den anden side er bredden og ungdommen den, der både fordrer interessen og i talentudviklingens navn fodrer eliten.

Don't play the players

"Trykket bliver større, når det er OL-år. Faktum er, at de her spillere, de spiller for mange kampe, og det er jo den evige diskussion, fordi der skal spilles kampe for at få indtjening. Og hvor skal man skære hende? Vi skal sørge for at passe på vores spillere i klubberne, så godt vi kan. Vi kan jo ikke nægte dem at deltage, og jeg ved selv, hvor meget det betyder at spille på landsholdet. Så vi må skåne dem bedst muligt. Vi har mange spillere i truppen, men det er ikke alle klubber, der er så privilegerede at have så mange dygtige spillere, som vi har. Og i de klubber er der et enormt tryk på landsholdsspillerne. Det skal komme ovenfra, og så er vi tilbage ved den kampagne,

spillerne kørte for nogle år siden: "Don't play the players". Det bliver der hundrede procent gjort. Du har så også set spillere melde fra til slutrunder, blandt andre vores egen Mie Højlund eller en Louise Burgaard. Man bliver nødt til at stoppe på et tidspunkt fra international side og skåne vores spillere. Men det er altid hønen og ægget.

Du bliver ikke mindre presset, fordi du tjener mange penge. På et eller andet tidspunkt skal nogle tage en beslutning. Hvis ikke man vil internationalt, kan man så gøre noget nationalt, spille færre kampe eller ændre slutspilsstrukturen? Eller skal vi ligefrem til at smide nogle kampe bevidst for at spare spillerne i ligaen? Det er der ingen, der ønsker. Spillerne er i bedre fysisk form i dag, end da jeg spillede. Man er blevet meget klogere på trænings-load, altså belastning og den slags. Vi har mange flere redskaber og tests. Det ændrer bare ikke på, at belastningen på spillerne er hård," understreger Trine Nielsen. Fra forbundsside er DHF-formand Morten Stig Christensen ret så klar i spytet:

"Vi er ganske enkelt ikke en stor nok sport. Specielt finansielt. Der er ikke så meget, vi kan gøre anderledes. I fodbold, gider du og jeg jo godt stå op lidt tidligt en morgen, hvis et VM bliver spillet langt væk og se England mod Tyskland eller Brasilien. Vi står ikke op for at se Island møde Frankrig i håndbold. Pointen er, at fodbolden er så meget større, at alene når DBU kvalificerer sig til et VM, så er de første 100 millioner kroner hjemme. Jeg plejer at sige, at slutrunderne er dér, hvor vi har vinduet åbent på vid gab til hele verden. Det er dér, vi promoverer vores sport, dér vi gør os lækre i forhold til sponsorer, i forhold til at spille i store arenaer, i forhold til høje seertal. Vi skal vise, at vi har et produkt, der siger Spar 2.

Vi skal være glade for, at vi har så mange talenter og stor bredde. Og så stor en stab omkring landsholdene. Da herrerne for nylig spillede mod Tyskland, manglede vi det halve af guldholdet, og vi bankede dem to gange alligevel. Det gælder om, at få spillerne til holde længst muligt. Underforstået, at man bruger dem på den rigtige måde. Det er måske ikke noget, man siger højt, men vi har mulighed for at lade vores stjernespillere stå over til andre kampe end VM og EM. Det er en mulig konsekvens, når vi, som det især er tilfældet på herresiden lige nu, har så ufattelig mange dygtige spillere.

Jeg har udfordret Spillerforeningen lidt, når spillerne siger, at nu er det også for meget, og nu må vi tage en slutrunde væk. Så siger jeg ja: "Vi tager OL." Vi må alligevel ikke have vores sponsorer på tøjet, vi kan ikke lave noget med sponsorerne. Det er midt om sommeren, folk holder ferie. "Tage OL væk, nej, nej", lyder svaret så. Det vil ingen gå glip af..."

Støttestrømpen.dk

**DANMARK'S STØRSTE
UDVALG AF STØTTE- OG
KOMPRESSIONSSTRØMPER**

DANKEMI A/S – DIN LEVERANDØR

dankemi a/s er producent af en lang række kemiske produkter til automobil- og industrisektoren.

Vi råder over et moderne og hurtigt produktionsanlæg, hvor fyldelinierne kører fuldautomatisk, og blandekarrene er udstyret med digitale flowcomputere. Vi sætter pris på at kunne levere vore produkter med kort varsel.

Vi tilbyder private-label produktion, og hjælp i forbindelse med udvikling af nye produkter – helt fra ide til distribution.

dankemi a/s

Jesper Jensen i arbejdstøjet under landsholdssamlingen i København i Påsken. Ikke ligefrem hans foretrukne outfit, men sådan klæder man sig nu engang i sports- og sponsorland. Foto: Kurt Lassen

Den vemodige landstræner

Af Kurt Lassen

INTERVIEW: Kvindelandstræner Jesper Jensen hader faktisk sit arbejdstøj, og så er han både glad og slet ikke tilfreds alligevel med sin ny kontrakt med DHF. Mest fordi han skal vinke farvel til Team Esbjerg.

Når Jesper Jensen kommer hjem fra job, gør han nogenlunde det stik modsatte af sin kone, Lotte, og de fleste andre i øvrigt. Hun smider de lidt strammere og finere arbejdsklode og glider i hjemmehygens joggingtøj. Jesper skifter i stedet til lidt pænere outfit, jeans eller et par andre almindelige lange bukser og en anstændig trøje.

Sådan er det med lands- og klubtrænerjobbet dressekode. Han lever nærmest i joggingtøj i den ene eller anden sponsorafskygning. Dog sneakers på sidelinjen, men også ofte i bade-tøflernes kitchede hverdagsfodtøj mellem træninger. Sponsorsorte sokker i PUMA-sandaler, sådan er det bare. Sådan klæder man sig i elitesportens verden. Komfortabelt, sponsorkorrekt og som sporten nu engang foreskriver.

Også denne dag i påskeugen under en landsholdssamling, dagen efter et firemålsnederlag i Helsingborg til Sverige, med andendagsgilde i Royal Arena i København tirsdagen efter 2. Påskedag. På det nybyggede Hotel Spectrum ved Kalvebod Brygge, udgør fællesrummet og værelserne for hele staben påskeferien for det danske kvindelandshold. Vi sidder i spise-fællesrummet, mens Jesper Jensen vipper lidt med sportssandalen over en kop maskinkaffe og en snak om livet som landstræner, klubtræner og et forestående VM i håndboldmekkaets Boxen i Herning til december. 4-3-2-1 fristes man til at sige, hvis man skal fuldende Jesper Jensens første

år i DHF-klæder, som nu er forlænget helt frem til 2026, mens Team Esbjerg må vinke farvel til dobbeltjobberen næste sommer, når 2023-24-sæsonen er kørt i garage.

Storhedstid længe siden

4-3-2 er kvindelandsholdets placeringer ved de seneste tre slutrunder. Henholdsvis EM, VM og EM igen. Så hvorfor ikke fuldende med et 1-tal på hjemmebane i december, selvom der er flere om at bestemme det. Især Norge. Som danskerne ulykkeligvis tabte EM-finalen til i Spanien tilbage i november sidste år, men som til gengæld lykkeligvis kastede netop den første finale af sig i årevis, årtier. Kvindelandsholdshåndboldens storhedstid er længe siden, men den synes på vej tilbage. Denne gang parallelt med herrernes gigantiske succes, mens kvinderne nærmest havde hele scenen for sig selv og udfyldte tomrummet for et middelmådigt herrelandshold i 90'erne og begyndelsen af 00'erne. Nu er der herrerne regerende, tredobbelte verdensmestre på stribet, kvinderne havde i sin tid samme status i OL-sammenhæng. 1996, 2000 og 2004. Siden da stort set radiotavshed eller en julekalender, som kvindernes slutrunder også har det med at agere på sportsendefloden, hvor kun halvdelen af lågerne er blevet åbnet de seneste mange år.

Indtil 45-årige Jesper Jensen kom til. Han har fra første færd flået lågerne op. Siden han afløste Klavs Bruun Jørgensen som landstræner i foråret 2020, er han hvert år nået frem til finaleweekenden med landsholdet. Ej at forglemme mesterskaber og veludførte Europa Cup-kampagner med Team Esbjerg. Det sidste må han så vælge fra næste så sommer.

Så sent som søndagen forinden, forud for dette interview, har han smadret flere af sine egne landsholdsspillere, og lillesøster Trine i øvrigt, i Final4-finalen i Silkeborg. Med en meriterende 11-målssejr til Team Esbjerg over Odense Håndbold, som de seneste år har udgjort pendanten til herrernes parløb, GOG versus Aalborg, i dansk liga- og pokalhåndbold. Søster Trine Nielsen er sportschef i Odense Håndbold.

"Det er da lidt specielt at have to kasketter på, og man zapper ud og ind mellem landsholdet og klubhold i ligaen og Champions League, hvor jeg jo også møder mange landsholdsspillere. Vi griner lidt af det, når vi har taktikmøder på landsholdet. Så sidder man og kyler svenskerne under bussen, selvom der er mange spillere og holdkammerater fra danske klubber. Nå man har landsholdstrøjen på, er det jo Danmark, det gælder. Det samme til EM-finalen mod Norge sidste år.

Det gælder jo også for modstandernes landshold. Den svenske og norske træner og spillerne ved godt, hvilken vej Mette Tranborg går mod mål. Så man kaster hinanden under bussen, kan man sige, og i virkeligheden tror jeg, at det er med til at udvikle spillet, fordi man både som træner og spiller bliver nødt til at forholde sig til, at modstanderen ved meget om én, så jeg og vi må udvide paletten taktisk.

En anden fordel ved at være træner i ligaen, ikke nødvendigvis en fordel for Team Esbjerg, men boblerne til landsholdet har det med at spille godt, når de møder landstræneren. De vil jo gerne vise sig frem, og det er i hvert fald en fordel for mig."

Fingerspidsfornemmelsen

Og når man spørger ham direkte og i øvrigt læser med i ansigtsudtrykket, er der ingen tvivl om, at han gerne havde fortsat i dobbeltrollen. Mens Nikolaj Jacobsen var på stressens rand med job i Rhein-Neckar Löwen i Sydtyskland i Bundesligaen og som landstræner, konstant i busser og fly, så er det i geografisk dansk forstand noget mere overkommeligt at være både klub- og landstræner. Og giver hele tiden en god fingerspidsfornemmelse for talenterne og forholdene ude i klubberne, da ikke mindst i eget hus, når nu Team Esbjerg er så succesfulde, som de er.

Derfor trak forhandlingerne med DHF om en forlængelse også lidt længere ud:

"Der er ikke nogen, der har stillet krav på noget tidspunkt. Jeg har kun oplevet, at alle parter har været interesseret i at finde en løsning. Inklusiv min familie. Men jeg må også erkende, at det er hårdt. Man er bare på fuld tid, og vi kommer forhåbentlig med til OL i Paris til næste sommer, og det vil sige 23 måneder i træk fra nu med Team Esbjerg, VM, forårssæson og slutspil, OL, opstart og efterårssæson med Esbjerg, EM igen, og så tilbage til ligaen inden en sommerferie.

Det vil simpelthen være for meget for alle parter. For mig selv. I hvert fald for min familie, Lotte og vores tre børn. Og det ville være synd for både landsholdet og Team Esbjerg. Så jeg vidste godt, at jeg var nødt til at bryde op. Nødt til at finde ud af hvilken retning, jeg ville gå i, fordi jeg kunne ikke køre fuld pakke længere. Det synes jeg ikke, jeg kunne været bekendt over for nogen. Inklusiv mig selv.

Jeg er familiemenneske. Vi vil rigtig gerne vores familie. Lotte (tidligere Esbjerg-spiller og ungdomstræner i klubben, red.) er jo vild med det, jeg laver. Altså, hun synes, det er decideret

Landstræneren ser frem til VM og fulde huse i Boxen i Herning til vinter. Men det glæder ham næsten lige så meget, at håndboldkvinderne i dag formår at fylde Royal Arena i håndboldskeptiske København til en træningskamp mod Sverige. Foto: Kurt Lassen

fedt. Det er jo sindssygt nok, at hun ikke har sat foden ned i stedet for. Vi har børn på 16, 14 og 11. Mit hjerte sagde, at jeg kunne tænke mig begge dele. Der er ingen, der har fortalt mig, at jeg skal stoppe i Esbjerg. Ud over fornuft og et eller andet helikopterperspektiv. For ja, jeg elsker det altså. Jeg vil have begge dele. Jeg elsker at gå på arbejde til daglig, jeg elsker at tjekke ind med landsholdet. Omvendt kan jeg heller ikke lide følelsen af ikke at være hjemme i påsken. Det var jeg heller ikke i weekenden op til, fordi vi spillede Final4. Den akkumulerede tid, hvor man ikke sover hjemme, bliver for voldsom til sidst. Med dobbeltjob bliver det i snit hver tredje dag, du ikke ligger i din egen seng.”

Svaret er NEJ

Og heri finde vi hele paradokset, for Jesper Jensen er ikke sådan ovenud glad for, at tingene faldt ud, som de gjorde. Omvendt var det næsten den eneste måde, enderne kunne mødes. Når man stiller ham spørgsmålet direkte:
”Er du glad for løsningen med endnu en sæson i Esbjerg og forlængelsen med landsholdet til 2026?”

”Jeg kan svare to forskellige ting. Hvis jeg skal svare på, om jeg er glad, tror jeg, at jeg svarer: NEJ. Men er det den rigtige beslutning?: Ja. Jeg er trist indvendig over det, og kan mærke det på mig selv, efter jeg har sagt det højt. Så trist. Jeg er den sidste, der går hjem fra alle hjemmekampe, og jeg bliver hængende lidt længere til træning nu. Det er ikke hensigtsmæssigt. Det ved jeg desværre godt, men jeg tror, det bliver sådan en eller anden form for tristesse og sorg den næste lange tid at sige farvel til Team Esbjerg.

Heldigvis er der også mange i branchen, der siger, at jeg er heldig at kunne stoppe på toppen. Og det er jeg også. Jeg er megastolt over det, jeg og vi har været med til at flytte for at gøre et hold i top 60 i verden til ét i top 6. Vi har sammen i klubben truffet mange gode og strategiske beslutninger undervejs. Vi har været gode til at lægge asfalt, mens vi kørte. Det bliver en lang og sej afsked.”

Jesper Jensen er et af de klogeste og mest intuitive playmakerhoveder i dansk herrehåndbolds historie, hvis du spørger mig.

Det gør du så nok ikke, og selvom han fik 120 landskampe, var det langt fra med fuld spilletid, fordi han ofte stod i skyggen af den mere direkte og kraftfulde Joachim Boldsen. I dag synes netop Jensens hoved at passe endnu bedre til moderne håndbold, akkurat som Nikolaj Jacobsens hos herrerne, fordi et par vævre, gennembrudsstærke og taktisk velfunderede bagspillere er mere kampafgørende end tre tonsere i den etablerede offensiv.

Er både til kvinder og herrer

”Jeg kunne da godt se mig selv som herrelandstræner en dag, hvem kan ikke det? Altså, det er der jo cirka seks millioner, der også gerne vil være. Men man må jo ligesom sige, at Nikolaj gør det ret godt. Jeg var først kvindetræner kort tid i Vejen, inden Aalborg-direktør Jan Larsen hentede mig derop som herretræner. Det gik lidt for stærkt, og jeg blev fyret efter halvandet år, selvom vi var 45 sekunder fra at spille os i finalen i Kolding det ene år. Men jeg lærte rigtig meget, og det var en god investering at ligge og køre derop fra Esbjerg og få et prædikat som toptræner så tidligt, efter jeg var stoppet som spiller efter 14 år i Skjern.

Jeg kan i hvert fald svare nej til, at jeg er indgroet kvindetræner. Men jeg kan godt lide at arbejde med kvinderne og pigerne. Vi komplementerer hinanden godt. Pigerne kommer jo bare og siger, hvis de er kedede af noget. Det er noget andet med mændene, hvis de lige er blevet skilt, deres barn er til udredning for et eller andet, eller de lige har kørt deres hund ned. Den slags har de for vane at klare selv og ikke dele med deres træner. Min hustru er god til at rådgive mig i den sammenhæng. Da jeg skulle have mine første individuelle samtaler med spillerne som ny kvindetræner i Vejen, sagde hun:

”Når de begynder at græde, skal du bare snakke videre, fordi det er bare nogle følelser, der skal ud - du skal ikke sådan nusse om dem, bare snakke.’ Der gik tre minutter i den første samtale, så begyndte hende, jeg havde inde, at græde. Ikke fordi, vi var inde at berøre noget særligt. Og hun holdt op igen, og sådan var det bare. Og bagefter havde vi det begge helt fint. Jeg sad ikke med en fornemmelse af ”hvad har jeg nu gjort”.

Der er bare nogle andre følelsesudbrud, når man taler efter- eller konstruktiv kritik med en kvinde. Lottes rådgivning har gjort det hele meget nemmere, og nu har jeg jo været kvindetræner i mange år, så det falder mig helt naturligt at tale med spillerne om cyklus eller ting, der gør ondt i livet. Jeg kan dechifrere, hvornår de er rigtig kedede af det, eller jeg bare skal lade det passere.

Men jeg savner da lidt herreomklædningsrummet. Nu er det kvindernes frirum. Jeg kan lige være der i starten. Det er sjovere at være herretræner og fejre en sejr i et omklædningsrum hvor du kan blive hængende, drikke en kold øl, mens de første fem lige går i bad. Det går jo ikke her. Derfor vil jeg ikke afvise at blive herretræner igen. Det er fantastisk at træne kvinder, men det er noget andet.”

Prioriteret sommerferie

Presset frem mod VM i Boxen tager Jesper Jensen med nogenlunde sindsro. Han ser mere frem til, at kvinderne er nået derop igen, at de kan fylde Royal Arena til en træningskamp mod Sverige nogle dage senere (i øvrigt med en sejr efter firemålsnederlaget i Sverige). De skal først ses igen til oktober, fordi landstræneren har prioriteret, at spillerne får sommerferie i modsætning til franskmændene, der skal være samlet i en måned til sommer.

”Jeg er glad og stolt over det, vi har nået, men jeg er jo ikke sådan en CV-type. Jeg er faktisk lidt ligeglad med, hvad jeg har vundet. Går mere op i, at en spiller efter ti år ringer til mig og siger: ’Kæft mand, det du gjorde dengang, det har bare fået mig videre. Jeg går meget op i, at jeg ved, at jeg og vi har med mennesker mellem 18 og 30 år at gøre, der de første seks-syv år af deres seniortilværelse er bløde modellervoks. Der er så mange ting, de skal gennemgå. Også på en håndboldbane. Det vil jeg gerne hjælpe dem med...”

40 ÅR PÅ TOPPEN

I april 1984 rykkede Kolding IF's bedste håndboldherrer op i landets bedste række. Det betyder, at når den kommende sæson fløjtes op, er det sæson nummer 40 for KIF Kolding, som holdet hedder i dag. Det er længst af alle i dagens håndboldliga. De 40 sæsoner har resulteret i 14 danske mesterskaber, som ligeldes er flest af alle.

KIF har i de 40 år spillet 32 finaler, hvor 19 DM-finaler har givet 14 gange guld. 12 pokalfinaler har givet 8 pokaltitler. Finale nummer 32 var i 1997, hvor KIF spillede Europa Cup finale.

Vi er stolte over at have være med på rejsen hele vejen.

Accu-Dan A/S
AKUSTIK & STØJDÆMPNING

dankemi a/s

compliments

Derudover har KIF Kolding repræsenteret Kolding og Danmark hele 212 gange i europæiske kampe fordelt mod hold fra 29 forskellige nationer.

En samlet historie, der i dag stadig er uden sidestykke.

Foto: WikiCommons

Kakaomælk er ikke en kostplan

Af Kurt Lassen

ANALYSE: Afsløringer af offentlige vejninger og spiseforstyrrelser blandt især piger i eliteidræt har set dagens lys i DR og Jyllands-Posten. Også i håndboldverdenen, hvor den såkaldte modsatte spiseforstyrrelse også har sin gang hos drengene.

Vi er ikke ude i videnskabelig bevisførelse eller dybdegående graverjournalistik, som både DR og Jyllands-Posten hen over de seneste år har været garant for, når det drejer sig om et sygeligt træningsmiljø i svømning, fodbold og håndbold. Først og fremmest fremprovokeret hos unge piger i eliteidrætsmiljøet af et udtalt krav om eller pres på væggtab ved offentlige vejninger, hvor pigerne i omklædnings- eller fællesrum løbende har kunnet holde sig ajour med egne og holdkammeraternes vægt. En fremgangsmåde, forbundene bag sportsgrenene har forholdt sig til, taget afstand fra og ændret på prompte, fordi det er så indlysende forkert at agere katalysator for udskamning, forvredet selvopfattelse og et psykisk pres om for alt i verden at tabe sig i et miljø, som i sagens natur bliver nødt til at forholde sig til kropsvægt. Men lige så naturligt ikke kan bruge det som nogen form for sammenlignende parameter atleter imellem. Så man kan velsagtens ganske objektivt konstatere, at det er godt i journalistisk forstand, at nogle har spaderne og luppen i orden til at overvåge et præstationsmiljø, som lever af hele tiden at blive bedre og slå modstanderne. Med risiko for i samme ærinde at overgøre det. En slags mentalpåvirket doping fra trænerside, som man i moderne, vestlig opfattelse af topsport tager afstand til.

Og naturligvis også godt, at forbund, trænere og forældre reagerer ved at ændre på tingene, hvis de er løbet af sporet. For øvelsen kræver konstant opmærksomhed, når kost- og vægtdetaljeringsgraden går over stregen. Ikke nødvendigvis over gevind, men typisk som glidende overgange, der kan leve i det usynlige pigesind i lang tid, inden det bliver opdaget. Derfor har Team Danmark og specialforbundene også intensi-

veret brugen af diætister og sportspsykologer i processen. For eliteidræt har et iboende krav om evig forbedring indtil sidste fysiske umulighed er nået. Og når man den nogensinde?

Marginal gains

I cykelsport taler man om *marginal gains*, som Team Sky og det nuværende Ineos i sin tid lancerede som systematiseret begreb. Hver eneste lille detalje, der kunne skabe en fordel til konkurrenterne skulle udnyttes. En syning i trøjen, en hovedpude med ti graders ekstra hældning, strømpernes stram- og strømlethed. *You name it*. Som nævnt er der ingen større researchbaggrund for problemstillingen, men hvis man spørger sig for i håndboldmiljøet, kan man sagtens falde over historier eller ved selvsyn konstatere, at fitness-bølgens forkortede gains også kan have sin fordele for især talentfulde drengespillere med kurs mod førsteholdene. *Gains* handler både om at tage på, øge muskelmasse, blive større. Der findes mange måder at gøre det på. Med kosttilskud, proteinbarer og ellers bare spise totalt igennem ved hvert måltid, mens man passer sin vægttræning. At se en halvsplejset 17-årig potentiel back til førsteholdet tømme en liter kakaomælk med et bøvs i netop det ærinde er ikke et særsyn. Hverken før eller efter håndboldkampe. Eller for den sags skyld drikke direkte af olivenolieflasken, måske et par rå æg fra skallen eller en bøtte skyr med smag. Fordi den feterede backplads jo kræver både højde og drøjde som en bautasten. Eller gør den? Ikke nødvendigvis længe. Spillere som Mathias Gidsel og Simon Pytlick i GOG, har demonstreret på både klub- og landshold, at der er andre veje at gøre sig gældende på, hvis man gerne vil score mål fra backpositionerne. Som GOG-træner Nicolej Krickau siger til Harpiks, er det nærmest sindssygt, at der kommer to så store talenter lige efter hinanden, og der sagtens kan gå ti år, inden man finder dem på det niveau igen, om end en spiller som Thomas Arnoldsen fra Skanderborg-Aarhus Håndbold for nylig demonstrerede bredden i talentmassen på landsholdet.

Folk er forskellige

I forhold til at være stor eller lille, er Nicolej Krickau og klubben meget opmærksom på, hvordan spillerne udvikler sig fysisk. Han påpeger, at både Pytlick og Gidsel har taget deres tørn på andetholdet, og at sidstnævnte var meget lille som ungdomsspiller:

"Der er så mange faktorer, der afgør, om du lige udvikler dig som 15- eller 17-årig. Jeg medgiver, at det har været et parameter at være stor. Vi har stadig brug for høje og store bag- eller stregspillere. Og forsvarsspillere. Bare tænk på, at vi i stedet for Simon Pytlick i Flensburg-Handewitt bytter med Aaron Mensing (1,99 meter høj og skyder hårdt, red.). Vi skal jo være dygtige nok til at sørge for at finde ud af, om det giver mening, at nogle bliver lidt større og skal lægge mere vægt på den fysiske træning.

Ikke alle skal have lige meget styrketræning. Det er vi heldigvis kommet videre fra. Vi er blevet klogere på den del, men der er ingen tvivl om, at der ud af et kuld, vil være nogle typer bagspillere for hvem, den vigtigste opgave er at blive store og stærke. Til gengæld er klubberne og trænerne blevet meget mere alsidige i forhold til at sige, hvem der skal hvad. Det kan være, at en spiller har brug for at tage fire kilo på, men kun i benene for at øge sin speed.

Det var da sådan i en lang periode, at man bare skulle være stor som bagspiller. Jeg røg selv på det som spiller i Skanderborg. Jeg havde sikkert også andre udfordringer, men det var da et af de argumenter, jeg blev mødt med. Nu er vi heldigvis nået til et punkt, hvor de håndboldmæssige kvaliteter er i fokus, og så må man i stedet forme det fysiske, så det passer til kvaliteterne og ikke omvendt," understreger den 36-årige mestertræner.

Og bringer igen Mathias Gidsel og Simon Pytlick frem som eksempler:

"Sådan nogle typer er jo godt for sporten. Den måde, vi har spillet med Gidsel, inden han rejste, og også landsholdet, har ændret rigtig, rigtig manges syn på, hvordan det skal gøres. Hvordan man spiller. Han har jo næsten revolutioneret opfattelsen af herrehåndbold, ik. Har skabt noget nyt og bragt håb til mange lidt mindre bagspillere, selvom han også lige har taget den et niveau videre i forhold til, hvad man kan som back. Hvis man går seks-syv år tilbage, var de kvaliteter aldrig nogensinde blevet opdaget.

Jeg synes faktisk, at vi har en god idrætskultur i Danmark, og jeg har ikke oplevet steder, der er decideret dysfunktionelle. Der vil altid være nogle cases som ude i det øvrige samfund, men overordnet set, tror jeg, at vi har nogle gode miljøer i dansk idræt," vurderer Nicolej Krickau.

Den vurdering bliver bakket ret kraftigt op af en nylig trivsels- og atletundersøgelse, som er finansieret af Team Danmark, mens Idrættens Analyseinstitut har gennemført den uafhængige dataindsamling anonymt blandt et repræsentativt antal atleter. En af konklusioner lyder blandt andet:

"Kigger man på atleternes daglige træningsmiljø, svarer 90 pct. af atleterne, at de indenfor det seneste år har følt sig trygge i deres daglige træningsmiljø, mens 88 pct. af atleterne svarer, at de har et godt forhold til andre atleter, der er en del af deres hverdag."

Du kan læse meget mere om undersøgelsen på www.idan.dk

KOLDING FÅR EN IDRÆTSBY MED PLADS OG RUM TIL FREMTIDENS IDRÆTSGRENE

Idrætsbyen KIF er lige nu ved at skyde op på et stort område i det sydlige Kolding, hvor der tidligere lå en campingplads. Det kommer til at omfatte Danmarks største padelcenter samt et 4100 kvadratmeter overdækket område med plads til multibaner samt nye aktiviteter som teqball, pannastreet og pickleball.

Tekst og foto: Ole Maass

Konturerne af det, der bliver Danmarks største padelcenter er allerede synlige. Det bliver et center med tyve padelbaner samt en stor opvisningsbane med tribuner og muligheder for at lave internationale padelturneringer. Padelcentret er det ene af de to nye "ben" i det, der bliver til Idrætsbyen KIF, som lige nu er godt på vej i den sydlige del af Kolding. Som nærmeste nabo til Sydbank Arena med tre haller, heriblandt en arena med plads til 5000 tilskuere, hvor Danmarks mest vindende håndboldklub – KIF Kolding – har sin hjemmebane.

Hovedmanden bag Idrætsbyen KIF er Morten Bugge, som er medstifter af investeringsfirmaet Global Evolution. Han har sammen med andre private investorer puttet penge i udvidelsen af padelcentret, som nu er godt på vej, og det er også ham som afsøger markedet for de fondsmidler i millionklassen, som skal til for at finansiere det 4100 kvadratmeter overdækkede område, som skal give alle borgere i Kolding og omegn mulighed for at bruge en lang række nye idræts- og aktivitetsmuligheder i den kommende idrætsbydel, som ligger på vej mod Vonsild i den sydlige del af Kolding. Her lå der tidligere en nedslidt campingplads.

Åbent og gratis tilbud

-Idrætsbyen skal være et åbent og gratis tilbud til alle borgere – unge og gamle. Folk, der i forvejen dyrker idræt og folk, som har lyst til at prøve nogle nye aktiviteter. Tanken er at der kan opstå nye fællesskaber, og samtidig kommer der

en række nye aktiviteter, som har de unge, som normalt ikke tiltrækkes af idrætsforeningerne som målgruppe.

Det er f.eks. parkour, ketcherspillet pickleball og pannastreet, som er fodbold med vægt på teknik i en lille indhegnet bane, fortæller Morten Bugge.

Kolding Idrætsforenings hovedforening, som er paraplyorganisation for de 11 afdelinger af KIF, som tæller 3200 medlemmer, kommer til at stå for administrationen af den kommende idrætsby. Men meningen med idrætsbyen er, at det skal være et åbent tilbud for alle.

-Det bliver et tilbud, som vil kunne bruges af alle kommunens idrætsbørnehaver, ligesom skolerne, gymnasierne og eleverne på IBC også kommer til at bruge de nye aktivitetsmuligheder. Men det samme gælder senior- og pensionistklubber. Og håndboldspillerne i KIF vil også kunne bruge idrætsbyen til alternative træningsformer, understreger Morten Bugge.

Mens der allerede er sat dato på indvielsen af det udvidede padelcenter svæver det stadig i det uvisse, hvornår idrætsbyen vil stå klar til brug.

-Vi håber det bliver i foråret 2024. Først skal vi have finansieringen på plads. Det kræver velvilje fra nogle fonde, og jeg kan sige så meget at de første sonderinger på det område ser positive ud. Mere konkret kan jeg ikke sige det nu, lyder det fra manden bag en idrætsbydel, som har det ambitiøse mål at henvende sig til det meste af befolkningen i Kolding Kommune.

Indvielse i september

Det udvidede padelcenter, som er en del af Idrætsbyen KIF indvies officielt i weekenden den 22.-23. september med en Grand Opening. Weekendens før tages centret i brug af medlemmerne af KIF's padelafdeling. KIF Padel Club har lige nu 750 medlemmer. Det nye center omfatter 10 baner plus en opvisningsbane med mulighed for at lave internationale turneringer. Det betyder, at KIF Padel Club vil have 20 baner plus en opvisningsbane til rådighed. Klubben forventer, at udvidelsen betyder en medlemstilgang, så padelafdelingen vokser til 1000 medlemmer.

Morten Bugge her med det kommende store padelcenter i baggrunden. Det nye center omfatter ti baner plus en opvisningsbane. Det betyder, at KIF Padel Club i fremtiden vil råde over 20 baner plus en bane, som kan rumme internationale turneringer.

Morten Bugge er idemanden bag projektet med Idrætsbyen KIF, som udover det udvidede padelcenter skal rumme et 4100 kvadratmeter stort overdækket område, som kan bruges af alle – både unge og gamle, foreningsmedlemmer plus alle andre til en lang række idræts- og motionsaktiviteter.

Idrætsbyen KIF

KIF PADEL CLUB

Mie Højlund i kamp i sin orange Odense-trøje. Siden den nylige landskamppause har hun været ude med en skade. Foto: Lau Nielsen.

Odense på jagt efter tre på stribe

Af Kurt Lassen

SLUTSPIL KVINDER: Skader kan stikke en kæp i hjulet på Odense Håndbolds ambitioner om at vinde sit tredje danske mesterskab på stribe. Trine Nielsen håber at fuldføre missionen i sin første sæson i rollen som sportsdirektør.

Da de i 2017 skruede op for budgetterne med indkøb af stjernespillere og ditto træner i skikkelse af Jan Pytlick, skulle det være GOG's gamle succes-licens skulle nu omsættes i Odense-titler, og det kunne ikke gå hurtigt nok. Men man forhastede sig i ambitionerne og blev i stedet et slags bevis på, at lange seje træk også betaler sig.

For selvom det tog nogle år, inden den første titel kom i hus med en pokalsejr over Nykøbing Falster i 2020, efter to tabte finaler i Santander Cup, skulle det vise sig, at den fortsatte budgetsatsning og justering af både trup og træner, skulle bære frugt. Ligeledes med to tabte DM-finaler til henholdsvis Herning-Ikast og Team Esbjerg, står Odense Håndbold i dag som dobbelt dansk mester, og i hvert fald en næsten sikker semifinalist mod enten Ikast Håndbold eller Team Esbjerg på hånden. Duellen med først og fremmest Team Esbjerg har været total de seneste tre år. Fire finaler ud af seks mulige har stået mellem de to indbyrdes. To pokalfinaler og to DM-finaler. Så sent som i begyndelsen af april måtte fynboerne se sig slået efter en ordentlig nedtur i 2. halvleg mod vestjyderne og et 11-målsnedlag i pokalfinalen i Jysk Arena i Silkeborg.

Den store forandring

Om duellen bliver en gentagelse i DM-finalen i år, kan man måske have sin tvivl om, hvis ikke bærende landsholdsspillere som Mie Højlund, keeper Althea Rheinhardt og hollandske Lois Abbingh bliver klar til slutspurten. Også Mia Rej er langtidsskadede.

For sportsdirektør Trine Nielsen er det første slutspil i sin nye rolle. Den tidligere GOG-spiller, landsholdsspiller, grafiske medarbejder i GOG-administrationen og senest især TV2- og

TV3-ekspert, har trådt et niveau op til endnu en udfordring i håndboldverdenen med det sportslige ansvar for køb og salg af spillere i Odense Håndbold.

Med det følger i sagens natur også ansvaret for klubbens sportslige resultater, og den første finale i den nye rolle var ikke ligefrem opløftende. Hvem gider at tabe med 11 mål til sin storebror, landstræner Jesper Jensen, der også står i spidsen for Team Esbjerg:

"Det har været helt vildt, altså, virkelig, virkelig fedt, spændende og hårdt. Sådan et job er hverken, hvad man tror eller forventer. Jeg står for alt det sportslige, men vi krydser selvfølgelig lidt over (med Lasse Honoré, adm. direktør, red.), og jeg er da også med ude til arrangementer og den slags med sponsorer og samarbejdspartnerne.

I 2017 forsøgte man at skubbe til projektet ved at hente en masse danske landsholdsspillere. At give hele projektet en indsprøjtning. Man prøvede også med større ambitioner tilbage i 2011-2013, hvor planen allerede var, at man gerne ville blande sig i toppen, men det lykkedes ikke helt. Men fra 2017 handlede det om at blive dansk mester, og det mislykkedes lidt for mange gange. Nu er det så lykkedes de sidste to år. Og så kan man jo bagefter sige, at to gange på fem år vel egentlig er ok.

Der var sindssygt stort at i jagttage udefra dengang i 2017, for der var virkelig tale om store ambitioner og store indkøb. Tingene ville bare ikke lykkes. Nu er vi så gået ind til slutspillet med mange skader. Og vi ved ikke, hvor lang tid, det kommer til at vare med Mie Højlunds rygskaide og Althea Reinhardts hjerneystelse. Det er vilkårene, og vi har heldigvis en bred trup," konstaterer Trine Nielsen et par kampe inde i slutspillet.

Det bliver i familien

At hun som sportsdirektør taber en stor finale med 11 mål til sin storebror, Jesper Jensen, går hende ikke på. Ej heller, at hun måtte stoppe sin ekspertkarriere på TV2 på grund af selvsamme storebrors job som landstræner. Det kunne habiliteten ikke holde til, men hun har altid givet udtryk for, at hun er stolt over Jesper Jensens job i forhold til at miste sit eget.

"Det er altid træls at tabe en finale, men hvem der står på den anden side, gør mig ikke noget. Den sidste halv time af pokalfinalen var ikke skidesjovt at være vidne til med mine orange sportsdirektørbriller, men i første halvleg og kampene inden, kunne jeg se nogle fremskridt, som jeg hænger kasketten på. Det gør da altid ondt at tabe med 11 til et hold, man rigtig gerne vil slå, men så måtte jeg lukke det ene øje. At det så er til

Jesper, der står på sidelinjen, har jeg vitterlig ikke noget forhold til. Vi har stået over for hinanden på kryds og tværs så mange gange.

Lige nu er det os og Esbjerg, der står stærkt. Alligevel synes jeg, at Ikast blander sig gevaldigt, og hvis vi ikke opper os, så taber vi til dem. I den grad. Og både dem og Viborg har jo været der hele tiden. Og nogle andre hold, der popper op som Nykøbing Falster, København og selvfølgelig Slagelse i sin tid på kvindesiden.

I min optik er der ikke den store forskel på nu og dengang, for det har altid været budgetterne, der afgjorde det. Fordi det er et lønnet arbejde. Så ved jeg godt, at der er nogle enkelte klubber i ligaen, hvor folk ikke er fuldtidsansat, men hvis du kigger på dem, der ligger og slås om det i toppen, så er det på lige vilkår, og så kan det godt være, at nogle klubber har flere penge end andre, men i bund og grund handler det om at bruge pengene rigtigt."

Det mener, Trine Nielsen af indlysende grunde, at hun indtil videre selv har gjort, og som hun påpeger, er man bare ikke herre over skaderne:

"Lige nu er vi tre hold, der har skilt sig spillemæssigt ud igennem sæsonen. Dermed ikke sagt, at et af de tre hold ikke kan snuble i slutspillet, men jeg er nu ret sikker på, at vi, Team Esbjerg og Ikast Håndbold rammer semifinalerne. Jeg ser Nykøbing Falster være et lille skridt foran Viborg HK. De har gjort det fremragende, jo også i den grad historisk, i Viborg, men det viser også, at det altså betyder noget at miste bærende spillere (Line Haugsted og Kristiana Jørgensen, red.). Det bliver spændende, hvad de finder på deroppe i næste sæson, når de skal relancere sig. Alligevel en kæmpe cadeau for det, de har leveret indtil nu uden Line og Kristina."

Løn til alle

Derudover gider Trine Nielsen ikke rigtig høre på, at man ret let kan købe sig til titler i kvindehåndbold med mine tilstræbte forsøg på netop at bruge Slagelses tre Champions League-titler og lige så mange DM-titler i midt-00'erne som bevisførelse: "Alle har jo spillere, der er købt og betalt. Alle får løn. Der gjorde de i Slagelse, gør i Ikast, Odense eller i Nykøbing Falster. Det er irrelevant. I gamle dage var det måske lidt anderledes, fordi loyaliteten til den lokale eller samme klub var større. I dag er meget få opvokset i den klub, de spiller i. Men præmissen er den samme, de får løn, skifter klub alt efter, hvad der passer ind i deres privatliv..."

20.000 GANGE TAK!

Santander Final 4 blev præcis den fest, vi havde håbet på. Ikke mindst takket være de 20.000 glade tilskuere, som over to weekender skabte stor stemning på lægterne.

Gi' jer selv et klap på skuldrene. Alt imens klapper vi en ekstra gang for henholdsvis Team Esbjerg og GOG for de flotte pokalsejre og håber på en lige så stor håndboldfest næste år.

*Med taknemmelighed
Topphaandbold*

Santander
FINAL4

Thomas Arnoldsen går fra blåt til rødt efter sommerferien. Og i fremtiden givetvis i total landsholdsrødt og hvidt. Foto: Skanderborg Aarhus Håndbold.

Gid du var i Skanderborg...

Af Kurt Lassen

SLUTSPIL HERRER: Fusionsklubben Skanderborg Aarhus når ej heller i denne sæson semifinalerne i herrernes slutspil. Men ifølge træner Nick Rasmussen har de forudsætningerne for en dag at gøre det.

Men det er han jo. Thomas Arnoldsen. I Skanderborg. Hvis man imidlertid fortsætter overskriften lidt længere ud ad linjen af omkvædet på Dorthe Kollo's dansk-top-hit fra slut-60'erne, så holder den ikke helt stik: "Gid du var i Skanderborg, og blev der..." Det gør Thomas ikke.

Født og opvokset i byen, og man kan fortsætte i slagernes spørgende spor: "... hvorfor rejste du dog din vej?" Fordi han skal videre nu. Fordi han simpelthen er for god en håndboldspiller til, at fusionsklubben Skanderborg Aarhus Håndbold kan holde på ham. Så når slutspillet lige om lidt er ovre, drager han nordover til Aalborg Håndbold. Det var dér eller mod syd og helt ned i Bundesligaen, Paris eller Barcelona. I den dur.

Nu nøjes den 21-årige playmaker og venstre back med de små 150 kilometer til Aalborg og hold- og såmænd landsholdskammerater som Mikkel Hansen, Henrik Møllgaard og keeper Niklas Landin, der vender hjem til Danmark fra THW Kiel. Ikke bare et trin op, men op på halvøverste europæiske hylde, hvor både Aalborg og GOG efterhånden befinder sig.

Den danske liga i herrehåndbold er ikke nødvendigvis længere, hvis den nogensinde har været det, blot en udviklingsliga med direkte hop til udlandet. De danske topklubber tiltrækker store navne, og de blander sig i det europæiske trofæræs. Det har de selvfølgelig gjort på et vist niveau i årtier, men sådan helt oppe og ende i Final4 i klubkulminationens Köln, hvor Champions League-finaleweekenden finder sted, er vi ikke ligefrem vant til i nyere tid.

Ambitionerne er der, og de har de senere år også været realistiske. Sågar realiserede, da netop Aalborg for to år siden spillede sig i finalen i den tyske domkirkeby. Og når vi snakker det niveau, kan Skanderborg Aarhus bare ikke være med. I hvert fald ikke endnu. Så må man fremdeles acceptere rollen som en slags udviklingsklub, også for større danske klubber, selvom Nick Rasmussens tropper med Arnoldsen i denne sæson er gået hele vejen i slutspillet, og endda øjnede en chance for en historisk semifinale.

Desværre for østjyderne fik de en ordentlig røvfuld på hele ti mål hjemme til Bjerringbro-Silkeborg i den første slutspilskamp, ovenikøbet med farvel til en skadet Thomas Arnoldsen, stor oprejsning i den næste ved at spille uafgjort mod de forsvarende mestre fra GOG, og i talende stund sidder Nick Rasmussen i bussen på vej til den tredje slutspilskamp mod den klub, han selv repræsenterede som spiller i godt 20 år, Fredericia HK.

På kryds og tværs

Den 54-årige træner har da også stået i spidsen for Fredericia i tre sæsoner, inden han kom til Skanderborg og før det i øvrigt også Ribe-Esbjerg HH, Vejle og enkelt sæson mere for Fredericia umiddelbart efter den aktive karriere var slut med en enkelt A-landskamp på CV'et. Så han kender dansk ligahåndbold på kryds og tværs igennem snart 40 år. Derfor kender han også sin plads eller ikke mindst Skanderborg Aarhus' plads i fødekæden. At den historiske semifinale kan lade vente på sig.

Om end han mener, at forudsætningerne for at være en konstant del af i hvert fald sub-toppen af dansk håndbold burde være både geografisk og økonomisk til stede med Aarhus som storbykatalysator for rekruttering af talenter. Et velfungerende akademi i Skanderborg, SHEA, med indkvarterings-, trænings- og uddannelsesfaciliteter og U17- og U19-hold for både piger og drenge i samarbejde med AGF fra Aarhus.

"Slutspillet er seks minifinaler for os. Den første var meget skuffende, mens vi viste vores niveau og måske lidt til mod GOG, for der skal noget ekstra til mod et hold, der skal spille Champions League-kvartfinale. Vi er sådan et hold, der i hvert fald skal være en del af ligaen, men vi vil da også gerne prøve at være blandt de sidste fire i semifinalerne. Vi er klar over, at det handler om budgetter, og vores gør ikke, at vi kan forvente at

komme så langt hver sæson," siger Nick Rasmussen, der som sit bedste resultat med Skanderborg før fusionen med Aarhus nåede pokalfinalen i 2019.

Den fynske sekt

Han understreger vigtigheden i tiltrækningskraft, at rekruttering af unge spillere er altafgørende for fremtiden. Derfor fremhæver han også akademiet som en hjørnesten i bestræbelserne på at bide sig fast i toppen.

"Det gør det nemmere at udvikle spillere og måske også holde på dem lidt længere. Hvor vi tidligere har været en ren rugekasse for de større klubber, har vi nu en økonomi og struktur, der gør os lidt mere attraktive. At klubben nu er forankret i både Aarhus og Skanderborg gør os også til et samlingspunkt for hele det østjyske område. Hvis man kigger historisk på det, er det udviklingen, at det er hele landsdele og store områder, som Aalborg Håndbold for eksempel dækker over eller Ribe-Esbjerg i Sydvestjylland. Fusioner og økonomi gør forskellen, uagtet hvor nostalgisk man er.

Vi ved jo godt, at når vores 15-årige spillere tager på efterskole på Oure, at det kræver et stort stykke arbejde at få dem tilbage igen, hvis de først er indfanget af sekten på Fyn, og det mener jeg ikke i negativ forstand. Omvendt må det også være svært at holde gejsten, hvis man ikke er blandt de allerbedste på efterskolen eller kostgymnasiet, når der er så stor volumen at tage af. Så er det nogle gange bedre at udvikle sig i et miljø, hvor man ikke på forhånd er sikker på at være tredjevalg til en position. Men man kan jo kun bukke sig i støvet for den måde, de har gjort det på i GOG. Der er ikke så meget at ræfle om."

I den henseende er Nick Rasmussen også helt afklaret i forhold til Thomas Arnoldsen, der med sit nylige gennembrud på landsholdet, årets talent i ligaen i sidste sæson, bare er en af de spillere, en klub som Skanderborg ikke kan holde på. Playmakeren er i øvrigt også flyttet til Aarhus, så retningen var sat nordover. "Det er klart. De kan mere eller mindre love spillerne, at de kommer i Champions League hvert år, fordi de enten bliver dansk mester eller vinder grundspillet. Det er en helt anden historie, som vi ikke kan sammenligne os med. Jeg ville da gerne have beholdt ham til 2024, men er også helt afklaret med, at han skulle videre.

Man kan ikke kalde sig topklub, hvis man ikke vinder trofæer med jævne mellemrum, og det kan vi trods alt ikke bryste os af. Det er lige nu Aalborg og GOG, og sådan er der historisk kun få klubber, der kan det."

Nogle timer senere taber Nick Rasmussen og Skanderborg Aarhus en tæt tredje kamp i slutspillet med tre mål til Fredericia. Det må blive næste år så. Og uden Thomas Arnoldsen. Nøglespilleren, der ikke nødvendigvis synger med på det gamle Dorthe Kollo-omkvæd. Han er nok mere til sin onkel, sangeren Peter Sommers af slagen: "Hvorfor løb vi, vi ku' være gået hele vejen..."

I dobbelttydighedens tekst kan Thomas Arnoldsen meget vel komme til at gå hele vejen.

STOLTE SPONSORER AF SKJERN HÅNDBOLD

SPONSORER:

Thomas Kristensen, tv, og Morten Bruun på landsholdsarbejde i Parken. Fra førstestemme på landsholdshåndbolden til ditto landsholdsfodbolden. Foto: TV2.

Håndboldstemmen der forsvandt

Af Kurt Lassen

Q&A: I årevis lagde Thomas Kristensen og Bent Nyegaard kommentatorakkompagnement til landsholds- og ligakampe i håndbold. Nu er førstekommentatorens stemme forsvundet. Dog ikke fra TV2. Men fra håndbolden til fodbolden. Nygaards faglige og ekspertvrisne vokal har vi endnu. HARPIKS fangede den 52-årige kommentator til en Q&A.

“ ”

Hvordan havde du det egentlig hjemme i sofaen under VM-finalen i Stockholm. Du har jo nærmest aldrig set en herreslutrunde-finale på TV?

”Jeg havde det så fint. Jeg så kampen i selskab med min kone - og en rigtig god flaske rødvin. Jeg nød TV2's dækning og kunne konstatere, at de sagtens kunne uden mig. På en eller anden måde var det ganske naturligt, måske fordi jeg selv havde truffet beslutningen om at stoppe.”

Hvorfor skiftede du græsgang fra trægulv til græsplæne?

”Nu har jeg altid lavet flere ting end håndbold på TV 2, så det var altså ikke fremmed græs, jeg trådte ud på. De færreste er nok klar over, at jeg var fodboldreporter da jeg begyndte på TV 2 for snart 25 år siden, og at jeg har været udsendt til samtlige fodboldslutrunder siden 1998, minus EM 2020.

Jeg har altid drømt om at være 100 procent fodboldkommentator. Det har faktisk stået i samtlige mine MUS-referater, men TV2 har ikke haft rettighederne, det har vi nu. Jeg er superglad for at kunne lave dette skifte uden at skulle skifte arbejdsplads, for jeg holdet ekstremt meget af TV2.”

Du har tal på, hvor mange håndboldkampe, du har kommenteret. Har du også på fodbold?

”Nej, det har jeg ikke. Min bogføring af kampantal på håndbold opstod ved en tilfældighed, og så endte jeg bare med at holde det ajour. Jeg ved, jeg endte på 1679 håndboldkampe, men aner ikke antallet af fodboldkampe. Mit bedste bud er omkring 350 stk.”

Du har været personificeringen af Stemmen i dansk håndbold i mange år. Har det pikeret din faglighed, at SoMe-kælderfolket hænger dig op på det, når du, som alle andre, laver en fejl i kommenteringen på fodbold?

”Ligesom alle andre, laver jeg også fejl i mit arbejdsliv. Det har der altid været mange holdninger til, og det lever jeg fint med. Jeg synes ikke, der har været nogen speciel hård tone omkring mit skifte. Håndbold-Thomas, har også var Ishockey-Thomas, Cykel-Thomas og nu Fodbold-Thomas. Det er umuligt at gøre alle 100 procent tilfredse, når man bevæger sig rundt i så store sportsgrene. Men bare for at slå en ting fast: Jeg hader at lave fejl, og jeg er selv min egen største kritiker. Jeg kan være noget så hård ved mig selv.”

Din og Bent symbiose og synergi findes vel næppe magen i dansk sportskommentering. Var det svært at vinke farvel til den del?

”Selvfølgelig var det svært. Vi fandt det perfekte makkerskab, fordi vi altid ville det ypperste og knoklede for det. Man skal lige huske på, at vi ikke var nr. 1, da vi begyndte sammen i 2003, men det ville vi være og så tog vi en træningslejr på fire-fem slutrunder med alle de mindre profilerede kampe. Der gik faktisk mange år, inden jeg opfattede det som en symbiose. Men vi var top-forberedte, da vi fik scenen i 2007. Der kommer aldrig nogen Bent & Thomas igen. Det var en magisk tid. Og tak for den, Bent.”

Nu har du fået en ny makker i landsholdssammenhæng i fodbold. Morten Bruun er jo et kompetent menneske, men man skal vel også lige ind på hinanden?

”Det arbejder vi stenhårdt på. Jeg synes, det går rigtig godt. Vi fandt hurtigt hinanden og da Morten, som Bent, er fuldtidsansat på TV2, har vi rigtig fine muligheder for at få et super makkerskab. Jeg elsker Mortens grundighed og lune tone. Ingen som Bruun kan med ganske få ord sætte den perfekte ramme om en situation. Jeg er sikker på, at vi kommer til at blive et stærkt par, og vi er kun et år inde i vores samarbejde.”

Hvordan har du det ovenpå sådan en tur til Kasakhstan. Som med håndboldherrerne - og kvinderne - er man jo tæt på, når man er på langfart. Må have været en lang tur hjem?

”Det var en modbydelig lang rejse, som blev forstærket af, at luftrummet over Rusland og Ukraine jo også var lukket. Med årene er jeg dog blevet langt bedre til at holde en distance til de sejre og nederlag, jeg oplever. Livet går trods alt videre, selvom Danmark har tabt til Kasakhstan. Men selvfølgelig er humøret da ikke i top oven på sådan en nedtur, arbejdslivet er trods alt sjovest, når Danmark vinder.”

Har du fortrudt?

”Nej!! Da jeg blev tilbudt jobbet som fodboldkommentator, var der ingen vej udenom. Man kan umuligt lave begge ting uden at tabe sig selv i det. I dag er jeg faktisk stolt over at have truffet den beslutning. Har altid haft en kæmpe respekt for dem, der turde stoppe tæt på toppen. Jeg bilder mig selv ind, at Bent og jeg var oppe i det luftlag, så derfor var det også ekstremt svært. Men alting har en ende og det var 100 procent mig, der tog beslutningen. Bent var den første, der fik beskeden. Den var han træt af, men han forstod mit valg. I dag er der derfor overhovedet ingen bad feelings, tværtimod.”

Kommer du nogensinde til at kommentere en håndboldkamp igen?

”Det aner ikke. Jeg har gjort meget ud af at sige, at det kun er en pause, for ingen kender fremtiden i denne branche, som er så styret af rettigheder. Men lige nu er der ingen udsigter til, at det kommer til at ske.”

HJÆLP UKRAINE

Da Rusland invaderede Ukraine den 24. februar 2022, ændrede tilværelsen sig radikalt for ukrainerne. Den russiske invasion har sendt millioner på flugt og for at kunne hjælpe flest mulige, har vi behov for dit bidrag.

MobilePay

28 454

*skriv UKRAINE i kommentarfeltet

Vi støtter Dansk Folkehjælp

EA7
EMPORIO ARMANI

KAUFMANN
SINCE 1908

Strøget, København | Rødovre Centrum | City 2, Tåstrup | Strøget, Aarhus | Kolding Storcenter | Field's | Bruuns Galleri | Kongensgade 49, Esbjerg |
Rosengårdcentret, Odense | Aalborg Storcenter | Storcenter Nord, Aarhus | Slotsarkaderne, Hillerød | Bryggen, Vejle | herningCentret | Waves